

Дѣдо Еню вършеше самъ всичката работа. Другаръ и помощникъ му бѣше кроткия и младъ конь, който бавно презъ цѣлия день въртѣше тежкия камъкъ и смилаше ядкитѣ, които дѣдо Еню изпичаше въ пещъта и изсипваше после въ сандѣка.

Галю — така се наричаше коньтъ — бѣше добро и умно животно. И затова го обичаха тритѣ момчета на дѣдо Енювия господарь: Ваню, Ради и Кольо. Той сжщо имъ се радваше и видимо изказваше задоволството си.

Децата идѣха почти всѣки день въ работилницата. Искаха отъ дѣда Еня печени орѣхови ядки и си поиграваха съ Галя.

Днесъ тѣ дойдоха рано.

Още при вратата ги посрещна дѣдо Еню присторено сърдито.

— Пакъ ли? И толкова рано! Не ви давамъ. Ей на, и Галю казва сжщото.

Въ това време коньтъ спре да се върти, изправи голѣмата си хубава глава и въ полумрака свѣтнаха едритѣ му очи, като два вжлена. Той загледа момчетата, завъртѣ глава и тропна съ кракъ. Съ това той изказваше радостъта си отъ дохождането на малкитѣ си другари и ги викаше при себе си. Децата не обръщаха внимание на дѣдо Енювата сръдня, защото вече знаеха, че тя е присторена, само за да ги подразни. Той никога въ нищо не имъ отказваше. Напротивъ, позволяваше имъ всички детски волности и имъ даваше, каквото поискатъ. Той имъ се радваше като на птички, дошли отъ полето и донесли веселие, слънце и просторъ въ тъмната низка работилница. Тя като че ли ставаше тогава за дѣда Еня по-висока, по-широка и по-свѣтла; като че ли птички чуруликаха по дървения греди и радостъ изливаха.